హెయిర్ డ్రెసింగ్

వాలడుగు వెంకటేశ్వరరావు

ఆ రోజు శివరావు ఆఫీసు నుంచి అలిసిపోయి ఇల్లు చేరేసరికి తాయారు అద్దం ముందు లబడి వుంది. కాళ్ళూ చేతులూ కడుక్కుని, వాల్తో తుడుచుకొని, ఫ్లాస్కులో పోసి ంచిన ఒక కప్పుడు వేడి వేడి కాఫీని తాగి, సేద దీరి, బెడ్‌రూంలో ప్రవేశించాడు శివరావు, చేతులూపుకుంటూ.

అలా ప్రవేశించి, అద్దం ముందు విలబడి రకరకాల కోణాలలో తన అందచందాల్ని చూసుకుంటూ పరవశించి పోతూ వున్న తాయారుని చూసి, ఆశ్చర్యపోయేడు: వండర్‌ఫుల్ !

అలా కొన్ని క్షణాలు ఆశ్చర్యపడిపోయి ఆ తర్వాత వింతో, ఆనంద పడిపోయేడు శివరావు.

దీర్ఘవ్యాధులకు ఉత్తమ వైద్యం

దురభ్యాసములకు లోనై,
దాంపత్యసౌఖ్యం పొందలేనివార్కి
హెర్నియా, చర్మవ్యాధులకు
పోస్టుద్వారా వరిబీజం(బుడ్డ)
ఇసోనోఫీలియా ఉబ్బసం (దమ్ము)
జీర్ణాశయ(గ్యాస్ట్రిక్)మూత్ర,స్త్రీల
వ్యాధులకు ఆపరేషన్ లేకుండా
చికిత్స చేయబడును. -రండి

డా॥ దేవర

3/1 బ్రాడీపేట, గుంటూరు. (A.P.)

ప్రఖ్యాతి చెందిన!

ఖటావ్ మిల్లు వారి

- ★ 100% పాలియస్టర్ చీరలు
- ★ ఫుల్‌వాయిల్, ఆఫ్‌వాయిల్ చీరలు
- ★ షర్టింగులు, గ్లాసుకో ధోవతులు
- ★ డ్రెస్ మెటీరియల్సు, 2×2 రూబియాలాన్సు
- ★ స్కూలు యూనిఫారంలు ... వగైరాలకు

విజయ షోరూమ్

ప్రత్యేక ఖటావ్ మిల్లు వస్త్రముల షోరూమ్
హాస్పిటల్ రోడ్డు,
గవర్నరుపేట ..... విజయవాడ-2.

వివాహాది శుభ కార్యములకు వలయు అన్ని రకముల వస్త్రములు కూడా లభించును.

హెయిర్ డ్రెసింగ్

అలాగ పడిపోయి, పడిపోయిన వోటిని, అతి ప్రయత్నం మీద కొన్ని నిముషాల తరువాత పెగల్చుకుని - శివరావు,

'మై గాడ్ ! తాయారూ ! నువ్వేనా ? ! ఎవరో టీనేజిగర్ల్ మనింట్లోకి వచ్చిందను కున్నాను' అని అభినందించేడు, హృదయ పూర్వకంగా.

ఆ మాటకి తాయారూ పడిపోయి, వింతో ఆనందించి - గర్వించి —

'ఎలా వున్నానూ ?' అంది చిర్నవ్వు నవ్వి, ఓరగా చూసి. ఆ చూపుకి సోలియి, జావగారి పోయి — 'వండ్రఫుల్ ! ముద్దెట్టుకోవాలని పిస్తూ వుంది' అన్నాడు, శివరావు పెదాలు కొరుక్కుంటూ. ఆ మాటకి సిగ్గుపడి నట్టయిన తాయారు 'ఛీ పొండి' అని తన అంగీకారాన్ని — అభ్యంతరం రూపంలో — తెలియజేసింది. తాయారు మాటలెప్పుడూ అలాగే వుంటాయి.

'మిసెస్ జోషీ ఇవాళ వుదయం డ్రెసింగ్ సెంటర్‌కి వెళ్తూ నన్నుకూడా తీసికెళ్ళింది. అక్కడ ఆమెతో పాటు నేనూ డ్రెసింగ్ చేయించుకున్నాను. చాలా బావుంది గదూ ?' అంది తాయారు అద్దంలో పడీ పడీ చూసు కుంటూ.

'మిసెస్ జోషీకేం ? ఆమె తండ్రి కోటీశ్వరుడు. ఆ అండవల్లనే పొట్టగోస్తే అక్షరమ్ముక్క రాని ఆ జోషీగాడు అసిస్టెంట్ జనరల్ మేనేజరయినాడు. వున్నది చాలనట్లు — అధికారాన్ని వుపయోగించుకుని రెండు చేతులా సంపాదిస్తున్నాడు. వాడు సంపాదించిందాన్ని ఈమె నాలుగు చేతులతో తగలేసినా తరిగిపోదు' — అనుకుంటూ వళ్ళు కొరుక్కుంటూ, తాయారుని కవుగిట్లోకి తీసుకుని ముద్దు పెట్టుకోబోయాడు శివరావు.

అంతలో వీధి తలుపు చప్పడయింది.

'ఆగండి, ఎవరోవచ్చారు' అంటూ అతన్ని వదిలించుకుంది తాయారు. 'నీ హెయిర్ డ్రెసింగ్ బాగా వుంది గానీ — వింత తగలేసావూ ?' అని విసుక్కున్నాడు శివరావు ఆమె బాబ్డ్ హెయిర్ వంక చూస్తూ. రసభంగం అయినందుకు అతనికి చాలా కోపం వచ్చింది.

'వింతా ?' వందరూపాయలే. డ్రెసింగ్ సెంటర్ ప్రొప్రయిటర్ మిసెస్ జోషీకి తెలిసినావిడటా !' — నవ్వింది తాయారు. 'ఆవిడా ఈవిడా కల్సి డ్రెసింగ్ చేయించుకునే దాకా వచ్చాదనే దు.'

'ఈ వూళ్లో ఆవిడకి తెలిని వాళ్ళెవరు?' — అనుకున్నాడు శివరావు. 'మనింట్లో, ఏ రోజూ నిత్యదరిద్రం గద ! అందుకని ఫస్ట్‌కి ఇచ్చేసానంటే సరేనంది [illegible]' తన ధోరణిలో తాను చెప్పుకుపోతూ అప్పటికే వరండాలోకి నడిచి తలుపు తీసింది తాయారు. ఆ వెంటనే పామును చూసినట్లు వులిక్కిపడి గబగబా లోపలికి వచ్చేసింది, గాలికి ఎగిరిన బంతిలాగ.

అలా వచ్చేసి - శివరావుని వురిమి చూసి —

'మీ నాన్న వచ్చారు. తెల్లారి లేస్తే, ఇదొక సంతా !' అని విసుక్కుంది తాయారు.

శివరావు ముందు వరండాలోకి వెళ్ళాడు.

వీరుకాని రంగులోకి మారిన [illegible] లాల్చీ, పై పంచాలతో, [illegible] పంచీతో, మొహాన్ని [illegible] ఎదురయిన కామయ్య శివరావుని చూసి వులిక్కిపడ్డాడు [illegible].

తండ్రికి కనీస మర్యాదలు [illegible] గంభీరంగా ఆయన [illegible] పోయాడు. తండ్రీ కొడుకులు [illegible] ఎప్పుడూ అంతే. ఎవరి భయం వారిది.

కామయ్య స్కూలు మేస్టారు. ఆయన పెద్దకొడుకు శివరావు. చదువులో చురుగ్గా వుండే శివరావుని బాగా చదివించి బి. టెక్. చేయించటానికి [illegible] అప్పులూ, మరెన్నో [illegible] కున్నాడు కామయ్య. శివరావుకి [illegible] చదువు పూర్తవగానే క్లాసవన్ ఆఫీసరుగా వుద్యోగం వచ్చింది. శివరావు తర్వాత కామయ్యకి ముగ్గురు కొడుకులూ, నలుగురు కూతుళ్ళూను. శివరావుకి మంచి వుద్యోగం వచ్చింది. ఇక తన కష్టాలు గట్టెక్కాయి. పెద్దవాడు కుటుంబాన్ని ఆదుకుని ఏలాగో తన చెల్లెళ్ళనీ, తమ్ముళ్ళనీ గట్టెక్కిస్తాడు - అని ఆశించాడు కామయ్య. అలా ఆశించటంలో తప్పులేదు. తల్లిదండ్రులు తాము కని కష్టపడి పెంచి పెద్ద జేసిన ప్రయోజకులయిన సంతానాన్ని గురించి అటువంటి ఆశలు పెట్టుకోవటంలో అసహజం ఏమీ లేదు.

జనకుడు కామయ్య తన భుజాలమీద వుంచదలచిన ఆ బరువు సామాన్యమయిందేం

గాదని శివరావుకీ తెలుసు. అయినా తప్పదు గనుక శివరావు అందుకు సంసిద్ధుడయిన ఆ సమయంలో ఒక పొరపాటు జరిగి పోయింది. శివరావు చదువుకోసం కామయ్య చేసిన అప్పులు రోజు రోజుకీ భయంకరంగా పెరుగుతూ అలాగ వుండిపోయాయి? చదువుకుంటూ అన్నలాగే తామూ పైకి వస్తామంటున్న తమ్ముళ్ళూ, రెపరెపా పెళ్ళికి ఎదిగి వస్తూ వున్న చెల్లెళ్ళూ శివరావు మీద ఎన్నో ఆశలు పెట్టుకున్నారు, జన్మ నిచ్చిన స్వంత తల్లిదండ్రుల వలెనే?—

ఆ సమయంలో శివరావుకి కట్నం ఇచ్చి కన్యాదానం చేస్తామని ఎందరో ఆడపిల్లల తండ్రులు ముందుకు రాగా, వాళ్ళల్లో హోటల్ యజమాని హరిశ్చంద్రయ్య ఒకడు కాగా, ఆయనకూతురు తాయారు కామయ్య దంపతులతోపాటు శివరావుకీ నచ్చింది. హరిశ్చంద్రయ్య హోటల్‌మీద రూపాయ లాభం వస్తే మరో రూపాయి అప్పుదెచ్చి ఆ రెండ్రూపాయలూ తగలేసే మనిషి. అందువల్లనే మడత నలగని సిల్కుబట్టలూ, తాకట్టు పెట్టబడిన మేడా, నున్నగామెరిసే కారూ, వీటితోపాటు గోల్డుఫ్లేక్ సిగరెట్లు టిన్నులూ, బోల్డు కనపడని అప్పులూ మిగిలేయి హరిశ్చంద్రయ్యకి. హరిశ్చంద్రయ్య పటాటోపమూ, అతను ఇస్తానన్న ముప్ఫయి వేల రూపాయల కట్నమూ కామయ్య దంపతులని ఆకర్షించేయి. ఆ సంబంధం సెటిలయింది. అదీ ఆ పొరపాటు.

ఢాం, ఢూంమని తాయారు పెళ్ళి చేసి (అప్పుజేసి పప్పుకూడు!) వెంటనే కాపురానికి పంపించి, ఆ వెంటనే అప్పులవాళ్ళు చుట్టుముట్టగా వున్నదంతా అమ్మి - అప్పులిచ్చిన వాళ్ళని ఏడ్పించి, వాళ్ళందరికీ రూపాయికి పావలాకాడికి ముట్టజెప్పి, కామయ్యకి ఇస్తామన్న ఆ కట్నం డబ్బు సంగతిని గాలికి వదిలేసి, నిష్క్రమిలియ్యి, గుల్బర్గాలో భర్త వదిలేసి పోయిన పాతికెకరాల మాగాణిని చూసే దిక్కులేని, విధవ వదినగారి దగ్గరికి భార్యతోసహా. ఆమెకి సహాయం చేయటానికని హరిశ్చంద్రయ్య గోల్డ్‌ఫ్లేక్ సిగరెట్ కాల్చుకుంటూ తరలిపోగా- మెడకి సంసారం అనే పదిబండని తగిలించుకున్నటువంటి శివరావు ఆ సంసారానికి అంటుకుపోగా- జీవితమనే అడవిలో పిచ్చితీగల్లాగ తనని అల్లుకున్న ఏ సమస్యలూ పరిష్కారం కాని కామయ్య మిగిలిపోయాడు.

వియ్యంకుడు ఎలాగూ ముంచాడు(?) ఇక చేసేదేముందీ? కొడుకయినా కాస్త చేయూత నివ్వకపోతాడా అని ఆశించాడు కామయ్య. కామయ్య ఏ మాశిస్తున్నాడో అది శివరావుకి తెలుసు. శివరావుకి నెలకి రెండువేలు పైగానే వస్తుంది. అయితే-

తాయారుకి- తండ్రి ధనరూపేణా ఏమీ ముట్టజెప్పకపోయినా- తన అలవాట్లు కొన్నిటిని నేర్పాడు. అందువలన శివరావు మొదటి నాలుగు నెలల సంపాదనా కొత్త సంసారానికి కావలసిన సామాన్లు సమకూర్చుకోవటానికే సరిపోయింది. కానీ, సంసారం సాగరం అన్న సంగతి శివరావుకి నానాటికీ అర్థమవసాగింది. అదొక పెద్ద అగ్నిగుండమనీ తెలియసాగింది. తాయారుది తండ్రికిలాగానే పెద్దచెయ్యి. అందువలన శివరావు నెలనెలా తెచ్చే రెండువేల చిల్లరా ఆ సంసారానికి అవసరమైన (కనీసపు అవసరాలనేవి ఆయా సంసారాన్నిబట్టి వుంటాయి గదా!) సోఫాలూ, మెత్తలూ, బీరువాలూ, డ్రెసింగ్ టేబులూ, కర్టెన్‌లూ, ఫ్రిజ్‌లూ, టి. వి. లూ, డబుల్‌బెడ్ మంచాలూ, స్టీలు సామాన్లూ, కుక్కర్‌లూ, గ్రైండర్‌లూ, చీరలూ, లంగాలు బ్రాలూ, సూటింగ్‌లూ, డబ్బిచ్చిపెట్టుకొనే నవుకర్లూ, పార్టీలూ, ఫ్రెండ్సుని ఎంటర్టైయిన్ చెయ్యటాలూ — వీటికి ఏ మూలా సరిపోక పోవటం వలన- తాయారు ఆ అత్యవసరమయిన సామాన్లన్నింటినీ ఇన్‌స్టాల్‌మెంటు బేసిస్ మీద ముందు తెచ్చి ఇంట్లో పడేసి, ఆ అప్పుల్ని నెల నెలా తీర్చే భారం శివరావు భుజాల మీద పెట్టింది.

ఒక రూపాయి తను సంపాదించుకున్న వాడు, తొంభయి అయిదు పయిసలు ఖర్చు పెట్టినా, కనీసం అయిదు పయిసల్ని వెనకేసిన వాడు తెలివి గలవాడు. వందరూపాయలు సంపాదించినా, మరొక పదిరూపాయలు అప్పుచేసి నూటపది తగలేయటం అలవాటయిన పెద్దమనిషి కష్టాలు కొనితెచ్చుకుంటాడు-అన్న సూక్తిని శివరావు, ఎప్పుడో చదువుకునేటప్పుడు, ఎక్కడో చదివాడు. కాని సంసారం అన్నది భార్యా భర్తలన్న రెండు చక్రాల బండి లాంటిదనీ, ఆ రెండు చక్రాలలో ఏ చక్రం సరిగా నడవకపోయినా, ఆ బండి ముందుకు సాగదనీ, ఆ సంసారంలో అపోహలనే ముళ్ళల కష్టాలు తొంగిచూస్తే అది నరక ప్రాయమవుతుందనీ, ఆ కొన్ని నెలల సంసార జీవితంలో అనుభవం సంపాదించిన వాడవటం వల్లనా,

పెళ్ళాన్ని కొత్త మోజులో నెత్తిమీదకి ఎక్కించుకున్న మగాడు తాత్కాలికంగా బ్రహ్మానందానికి లోనయినా, ఆ తర్వాత ఆ భార్యామణి, తన పిచ్చితనంతోను, కుర్రతనంతోను అక్కడి నుంచి దిగిరానని మొరాయించినప్పుడు, సంసారంలో శాంతి, సుఖ సౌఖ్యాలను ఆశించిన మగ మహానుభావుడు తానే సర్దుకుని పోవటం తప్ప వేరు మార్గం లేదనీ, ఈ సంసారం అనేది స్వర్గమేగాక నరక ప్రాయంగా కూడా కొండొకచో అయినప్పుడు సమాధానపడి బండికిబిగించబడిన ఎద్దుల్లాగా ఆ సంసార శకటాన్ని ఓపికగా లాగుకొని పోవటంతప్ప జీవుడికి గత్యంతరం లేదనీ గ్రహించిన వాడవటంవల్లనా,

కేవలం రెండేళ్ళకే వందేళ్ళ అనుభవం పొందిన వాడయిన శివరావు, అలాగ తండ్రి

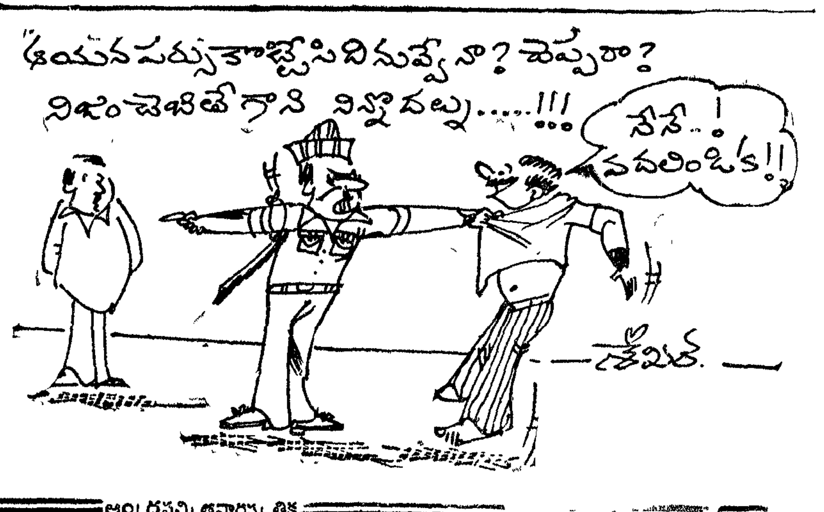

కామయ్య ఎదురయినప్పుడు గంభీర ముద్రని దాలుస్తాడు. గుంభనగా వుంటాడు.

కొడుకు అలాగ గంభీర ముద్రని తాల్చేటప్పటికి, కామయ్య ఆలోచనలన్నీ ఆవిరయిపోయి, అడగదల్చిన నాలుగు మాటలూ నోటిలోనే ఆగిపోయి, కామయ్య పులికిపడతాడు, బిక్కమొహం వేస్తాడు. కుంచించుకుని పోతాడు.

'నాన్నా. ఇప్పుడు నా సంసారం నాకే బరువుగా అయింది. ఇక నీ బరువుని నే నెక్కడ బుజాల మీదకి ఎత్తుకునేది ? అటువంటి విధంగా ఆశించిన వాడివి నా పెళ్ళి ఎందుకు చేసావు ? నన్నీ సంసార లంపటం లోకి ఎందుకు తోశావు ? ఎంత చేసుకున్న వాడికి అంతంత మహానుభావా అన్నట్టు అంత చాతగాని వాడివి అసలు అంత మందిని ఎందుకు కన్నావు ? — అని కొడుకు తనని నిలదీసి అడిగినట్లనిపించి నిలువునా జావగారి పోతాడు కామయ్య.

కామయ్యతో కోడలు ఏ నాడూ మాట్లాడి ఎరుగదు. అత్తా కోడళ్ళకి మొదట మంచీ పడదు. కొడుకు నోటికి తాళం వేసుకుని గంభీరంగా వుండిపోతాడు. సంసారపు అవసరాలు, తెచ్చి పెట్టిన కోరికలు మనసులో గుడ గుడ లాడతాయి. చెయ్యి జాచి దేహీ అనదలచిన వాడిది ఎప్పుడూ క్రింద చెయ్యి మాత్రమే. ఆ అవస్థ, మనిషిని మానసికంగా కృంగదీసి ఎదుటి వాడి దగ్గర (వాడు కన్న కొడుకయినా గానీ) తల వంచుకొనేటట్టు చేస్తుంది. అటువంటిదీ ఆ యిద్దరి మధ్య ఉన్న పరిస్థితి.

ఆ పరిస్థితిలో ఎక్కెదుట తల వంచుకుని కూర్చుని వున్న కామయ్యని శివరావు పొడి పొడిగా కుటుంబ సంబంధ మయిన కొన్ని ప్రశ్నలు అడిగాడు.

వాటికి కామయ్య ముక్తసరిగా సమాధానం ఇవ్వగా—తన బాధ్యత తీరిందనుకున్న శివరావు లేచి లోపలికి వెళ్ళాడు, అర్జంటు పన్ను చూసుకుంటానికన్నట్లుగా.

ఇంట్లో ఈ లోపల, తాయారు గిన్నెలతో సంగీత విభావరి వినిపిస్తోంది. ఆ ఇంటికి అత్తింటి వారొస్తే ఆమె అలాగే చేస్తుంది. శివరావు తరపు వాళ్ళు ఎవరు ఎప్పుడువచ్చినా ఆ ఇంట్లో అది మామూలే అన్నట్టుగా అయ్యింది.

'ఎందుకు వచ్చాడట ముసలాయనా?' అంది తీక్షణంగా చూస్తూ తయారు. 'ఏమో' అన్నట్టు పెదవి విరిచాడు శివరావు.

"ఎందుకో తెలీదా — ? మరి ఇంతసేపు మాటాడి వచ్చారు మీరు ? ! బహుశా డబ్బు కోసమే అయి వుంటుంది. అవునా?" అంది తాయారు. శివరావు బోనులో నిలబడిన ముద్దాయే అయాడు. నోరు కుట్టేసిన జీవుడే అయ్యాడు, దోషి వలె నిలబడి పోయేడు.

తాయారు గట్టిగా అరవసాగింది. అరుపు లతోపాటు సాధింపులన్నూ. అవి కనపడని కత్తులే ! శివరావు నోటికి తాళం వేసి నిలబడ్డాడు. అది అతనికి అలవాటయింది.

> **వి జ య వా డ**
>
> పీడన్న పీడా,
> విజయవాడ !
> పీడనూ లేదు
> ఇలాంటి పీడు—
> అయితే,
> ఒక్కటే లోపం !
> అందులోనే ఉంది,
> దోమల గూడా !
>
> — పైడిపాటి సుబ్బరామశాస్త్రి

అలా అరగంటసేపు నిరాఘాటంగా వాగ్వి అలిపి, ఆగిపోయింది తాయారు.

అప్పటికి వాన వెలిసినట్టయింది. మామూలు వాతావరణం నెలకొన్నదని అనుకుని —

'మాకు అన్నం వడ్డిస్తావా ?" అని అడిగాడు శివరావు, ధైర్యాన్ని కూడ దీసుకుని. 'అయ్యో ! ఎందుకు వడ్డించనూ ? రాండి, కూర్చోండి. కుంభం కుమ్మరిస్తానులే ! తప్పేదేముందీ ? పైగా ఆ మాట కూడా ఒకటి నాకెందుకూ ?' అని మళ్ళీ గిన్నెలతో సంగీత విభావరి ప్రారంభించింది తాయారు.

శివరావు తల విదిలించుకుంటూ ముందు వరండాలోకి వచ్చాడు, కామయ్యని భోజనానికి పిలుద్దామని. ఏది తప్పినా సాపాటు తప్పదు గదా?

వరండాలో సోఫాలు ఖాళీగా వున్నాయి శివరావు వెతికాడు, ఇంట్లోనూ బయటా.

టీపాయి మీద పేపరు వెయిటు క్రింద చీటీ గాలికి రెప రెప లాడుతూ వుంది. అది తీసి చదివాడు శివరావు—

'నాయనా ! శివా !

పరిస్థితులు రాజాను తరాజుగాను, తరాజును రాజుగాను తయారు చేస్తాయి. నాలాగా మోయలేని బరువుని బుజాల కెత్తుకున్న ప్రతి వాడూ కూలిపోవలసిందే. కొడుకయినా, తండ్రయినా, ఎవరి స్వార్థం వారిదే. ఈ రోజులు అటువంటివి. అందు వలన ఎంత కన్న కొడుకు వయినా నీ పరిస్థితిని చూసాక నా బరువుని కొంత పంచుకొమ్మని నిన్ను కోరటానికి నాకు నోరు రాలేదు వదిలెయ్యి, ఇక నీకు ఆ బాధ లేదు. నా బాధ నేనే పడ్తా.

బాబూ ! ఈ కోరికలు మనిషి నెత్తి మీద భయంకరంగా పెరిగే వెంట్రుకల వంటివి. లెక్క ప్రకారం వాటిని కత్తిరించకపోతే అసహ్యంగా పెరిగి దుర్భరంగా అనిపిస్తాయి. ప్రస్తుతం నువ్వు ఆ పరిస్థితిలోపడి వున్నావు. నా గతి నీకూ పట్టకూడదనే నా కోరిక. అందువలన విజ్ఞతతో నడిచి, నువ్వు అయినా సుఖపడాలని నా తాపత్రయం చదువుకున్న వాడివి గనుక గ్రహించగలవు. ఇంతకీ ఈరోజు నేను వచ్చిన పని—తొందరపడి, ఈ వాసనా బంధాలని వదిలించుకున్న సౌభాగ్యవతి నీ తల్లి ఈ రోజు వుదయం పరమపదించింది. నేనూ, నా కుటుంబం, భరించలేని శోకంలో మునిగి వున్నాము. ఎంత కాదనుకున్నా అయిన వాడి వయిన నీ నుంచి కొంత సాంత్వనని ఆశించి నేను రావటం జరిగింది. నీ కన్న తల్లి శ్మశానయాత్రలో పాలు పంచుకొనవలసిన బాధ్యత నీకూ వుందని అనుకుని నిన్ను తీసుకు వెళ్ళాలని వచ్చిన నేను — వెంటనే వెళ్ళిపోతున్నాను. నువ్వు వెంటనే రా. ఆ పుణ్యాత్మురాలికి సంస్కార క్రియలకి ఏర్పాట్లు చేయవలసిన అవసరం నా బుజాల మీద వున్నది గదా— ఇట్లు దుఃఖ భాగుడయిన నీ తండ్రి కామయ్య.'

ఆ వుత్తరం చదివి విశ్లేషుడయ్యాడు శివరావు. అప్రయత్నంగానే అతని కనుల వెంట నీరు గారి చెంపల్ని తడిపేసింది.

లోపల్నుంచి గిన్నెల సంగీతం వినిపిస్తూనే వుంది.